

at Ligbrænding ogsaa i saadanne Tilfælde foretages, og derefter er Muligheden for ved medikolegalt Ligsyn eller Obduktion at konstatere en Forbrydelse ikke længere til Stede.

Dette at en Embedslæge vides at skulle møde og ikke blot syne Liget, men ogsaa ved Undersøgelser af alt foreliggende skaffe sig Oplysninger om de Dødsfaldet ledsagende Omstændigheder er uden Tvivl den allerbedste Hindring for, at Forbrydelse planlægges eller begaas.

Embedslægen har modtaget en speciel retsmedicinsk Uddannelse og har bestaaet en særlig Eksamen heri, endvidere kommer hertil den ved Øvelse erhvervede Evne til hurtigere end den almindelige praktiserende Læge at kunne vejlede, saa snart der foreligger noget usædvanligt paa disse Omraader, hvorfor man maa anse det for langt mere betryggende at lade Embedslægen, der ogsaa som saadan har aflagt den særlige Ed, foretage disse Ligsyn.

I Lovforslaget kræves Dødsattest „udstedt af den Læge, som har behandlet den afdøde under hans sidste Sygdom“, men man maa gøre opmærksom paa, at det anvendte Udtryk er meget vagt og vil kunne give Anledning til, at en Læge, der maaske for Aar og Dag siden har ordineret et eller andet Middel til en Patient, anser sig for berettiget til at optræde som den garanterende Læge her, og han vil da kunne komme til at dække, mens det netop vil være Embedslægens Sag her at gaa til Bunds og lægge frem for Dagens Lys.

Man maa saaledes meget tilraade, at det vedblivende er Embedslægen med den særlige Uddannelse, den specielle Eksamen, og som har aflagt Embedsedden, der foretager disse Ligsyn.

Af Bemærkningerne til Lovforslaget synes det at fremgaa, at dette væsentlig er fremsat paa Foranledning af Dansk Ligbrændingsforening, hvilket i allerhøjeste Grad maa forbavse, da Foreningens Medlemsantal, som det af medfølgende Bilag ses, i de senere Aar har været i en saa kolossal Stigning, at enhver Tale om, at den bestaaende Lovgivning er en Hindring for Sagens Trivsel, er ganske absurd, og Antallet af Ligbrændinger i de sidste fem Aar synes heller ikke at tyde paa, at der er lagt Hemske paa disse, idet dette har været: 1918 360, 1919 455, 1920 554, 1921 595, 1922 738 (Tallene opgivne hertil af Københavns Begravelsesvæsen, idet samtlige Ligbrændinger er foretaget i Københavns Krematorium).

Naar Ligbrændingsforeningen taler om „betydelig Ulejlighed“ ved at tilkalde Embedslægen, da bestaar denne i — en Telefonopringning; og hvad de „betydelige Udgifter“ angaar, da er der kun Tale om nævneværdige Udgifter i de ganske faa Undtagelsestilfælde, hvor et Dødsfald indtræffer paa et Sted, hvor ingen Embedslæge bor; her har muligvis en enkelt Gang Befordringsudgiften været høj, men hvis der er sket Misbrug, f. Eks. ved at en Embedslæge har benyttet sit Automobil, hvor han lige saa godt kunde have benyttet Jernbanen, ja, da skal ingen beklage saadant mere end Organisationens, idet man ikke undlader at henlede Opmærksomheden paa, at den bestaaende Lovgivning om Embedslægernes Befordring sammenholdt med Justitsministeriets Skrivelse til Sundhedsstyrelsen af 22. December 1915 udelukker Oprækkeri, og slige Tilfælde bør ikke gaa upaatalte hen og vil, hvor de kommer til Organisationens Kundskab, blive mødt med den allerskarpeste Kritik.

Man tillader sig saaledes i Ærbødighed at anmode det høje Udvalg om at lade de nugældende Regler for Ligbrændingsligsyn ved Embedslæge gaa over i det nye Forslag, idet man tillige henleder Opmærksomheden paa den Fare for Mistanke imod de paarørende eller den behandlende Læge, som fra anden Side vil kunne blive rejst enten af Uvidenhed, Tankeløshed eller Ondsindethed, efter at der paa kun een Læges (den private Læges) Attest er foretaget Ligbrænding.

Saaframt Udvalget maatte ønske det, er Kredslægeforeningens Bestyrelse selvfølgelig rede til at møde for det højtærede Udvalg.

I Ærbødighed

Djørup,

Kredslægeforeningens Formand.